

**ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ 20ΕΤΕΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ
ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ Π.ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΡΑΒΗΤΑ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2019
ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ ΑΡΝΑΙΑΣ**

**Αρχμ. Χρυσοστόμου Μαϊδώνη
Πρωτοσυγκέλλου Ι.Μ. Ίερισοῦ**

Σεβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες, εὐλογημένοι ἀδελφοί,

Σέ μιὰ λειτουργική σκηνή τῆς Ἀποκαλύψεως, οἱ 24 πρεσβύτεροι πού στέκονται ὀπισθεν τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ συμμετέχουν στήν οὐράνια Θεία Λειτουργία *«κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνους εἴκοσι τέσσαρες, καί ἐπὶ τοὺς θρόνους εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καί ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς»*(4,4)

Ἦμνοῦν τόν Κύριο τά τέσσερα ζῶα, οἱ ἄγγελοι καί οἱ 24 πρεσβύτεροι συμμετέχουν στή οὐράνια Θεία Λειτουργία *«πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καί προσκυνήσουσιν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καί βαλοῦσιν τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες, Ἄξιός εἶ, ὁ κύριος καί ὁ θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν»*(4,10-11)

Ἐκεῖ στὸν οὐράνιο Ναὸ βλέπω νά συμμετέχουν καί ὄλοι οἱ Ἅγιοι ἱερεῖς, πού ἀξιώθησαν νά ἐνδουθοῦν *«τὴν ἱερωσύνης χάριν»* καί ὑπρέτησαν στό ἅγιο θυσιαστήριο τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Μὲ τὴν κοίμηση τους κάποιοι ἀπ' αὐτοῦς πού *«εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ»* καί συνεχίζουν στό οὐράνιο θυσιαστήριο.

Ἐκεῖ στό οὐράνιο θυσιαστήριο, ἀνάμεσα στοὺς Ἅγίους Ἱερεῖς βλέπω καί τόν σήμερα τιμώμενον Ἅγιον Ἱερέα τῆς κατὰ Ἀρναίαν παρηκοῦσαν Ἐκκλησίαν τόν μακαριστὸν π.Βασίλειον Πραβήτα.

Πέρασαν 20 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴ τοῦ π. Βασιλείου στοὺς οὐρανοῦς. Καί ἡ ἅγια μνήμη του μένει ἀνεξήτηλη στή μνήμη τοῦ πιστοῦ λαοῦ, πού τὸν γνώρισε. Ὅσο περνοῦν τά χρόνια θρονιάζεται ἡ θύμηση του μέσα στή συνείδηση τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο περνοῦν τά χρόνια ἀκόμη πιό πολύ ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀγιότητα του. Οἱ πιστοὶ πού εὐτύχησαν νά γευθοῦν τὴ πατρική του ἀγάπη, εἶδαν τὸ φωτεινὸ πρόσωπο του, πού ἄκουσαν τὰ παρήγορα λόγια του, πού τοὺς χᾶιδεψε τὰ γαληνεμένο βλέμμα του, πού ἐνίωσαν τὴ ποιμαντικὴ φροντίδα του τὸν ἔχουν συνεχῶς συνοδό στή ζωὴ τους.

Οἱ ψυχές πού ἀξιώθηκαν νά τοὺς ἐμφανισθῇ μετὰ θάνατον μαρτυροῦν τὴν δόξα του καί τὴν ἀγιότητα του στὸν οὐρανό.

Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς ὁ οὐράνιος αὐτὸς ἄνθρωπος περπάτησε γιὰ 66 χρόνια κάτω στή γῆ.

1. Προετοιμασία

Ὁ αἰμίνηστος π. Βασίλειος Πραβήτας γεννήθηκε στήν Ἀρναία στίς 14/1/1933 ἀπὸ πιστὴ παραδοσιακὴ οἰκογένεια τοῦ Ἀναστασίου καί Ἐλευθερίας Πραβήτα. Ὁρφάνεψε γρήγορα ἀπὸ μητέρα καί μέ πολλή φτώχεια πέρασε τὰ παιδικὰ καί νεανικά του χρόνια. Μεγάλωσε ὅμως μέσα στήν Ἐκκλησία, στά Κατηχητικά τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δράμας κυροῦ Διονυσίου Κυράτσου.

Συμμετεῖχε ἐνεργά στήν πλούσια κατηχητικὴ καί πνευματικὴ κίνηση τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ, μέ κατηχητὴ τὸν Πρωτοσύγκελλο π. Στέφανο.

Ἀποφοίτησε τὸ 1960 ἀπὸ τὸ Ἀνώτερο Φροντιστήριο Θεσσαλονίκης. Στὴ Θεσσαλονίκη σχετίστηκε πνευματικά μέ τὴν ἀδελφότητα τῆς «Ἀπολυτρώσεως» στό οἰκοτροφεῖο τῆς ὁποίας διέμενε.

Στίς 19/4/1960 νυμφεύθηκε μέ τὴν εὐσεβέστατη πρεσβύτερα του Ἀναστασία Κοτσάνη.

Τὸ συστατικὸ γράμμα γιὰ τὴν ἱερωσύνη τὸ ὑπέγραψαν κάτοικοι τῆς Ἀρναίας Ἰωάννης Κυριαφίνης γιατρός, Κων/νος Καραλιόλιος γιατρός, Γεώργιος Κωνσταντᾶς καί Δημ. Καραδημήτρας.

Κανονική συμμαρτυρία έδωσε ο Πνευματικός του Αρχιμ. Φώτιος Σταματόπουλος της Αδελφότητας «ΖΩΗ».

2. Ό συλλειτουργός των αγγέλων

Στις 20/11/1960 χειροτονήθηκε διάκονος και στις 12/3/1961 πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη Παύλο. Ήταν η πρώτη χειροτονία του Παύλου.

Τοποθετήθηκε εφημέριος στην ένορία Κοιμήσεως Θεοτόκου Αγίου Προδρόμου, όπου υπηρέτησε για 10 χρόνια.

Τό 1966 συμμετείχε επί τρίμηνον στο Πνευματικό Φροντιστήριο Κληρικῶν Ἑλλάδος στη Μονή Πεντέλης. Ο Διευθυντής του Αρχιμ. Χρυσόστομος Γιαλούρης¹ έγραψε προς τον Μητροπολίτη Παύλο, για τον π. Βασίλειο: «*ἐπιθυμῶ νά συγχαρῶ Ὑμᾶς διά τόν λαμπρόν κληρικόν Σας, ὁ ὁποῖος μέ τήν ἱεροπρέπειαν καί ἐπιμέλειαν του ἠγαπήθη ὑφ' ὄλων καί «ἀνέπαυσε μου στά σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ»!* Θά ηὐχόμεν πολλούς ἱερεῖς τύπου π. Βασιλείου νά εἶχεν ἐκάστοτε τό Φροντιστήριον μας».

3. Στην Ἀρναία

Τό από 1ης Ἰουνίου 1971 μετατέθηκε στον Ἱ. Ν. Αγίου Στεφάνου Ἀρναίας, όπου συνυπηρέτησε μέ τούς ἀειμνήστους ἱερεῖς Αρχιμ. Βασίλειο Μαρκάκη, π. Κωνσταντῖνο Κάργα, π. Χριστοφόρο Ζωγράφο.

Στις 3/9/1977 ἀποφοίτησε, μετά διετῆ φοίτηση, από τό Ποιμαντικό Τμήμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀπ' ὅπου καί πῆρε τό πτυχίο του Θεολόγου.

Εἶχε ἀναλάβει τά Κατηχητικά τῆς Ἀρναίας καί εἶχε τό Γραφεῖο Γάμων στό Μητροπολιτικό Γραφεῖο.

Ἐξυπηρετοῦσε μέ τούς ἄλλους ἱερεῖς διάφορα ἐφημεριακά κενά Βαρβάρας, Νεοχωρίου, Παλαιοχωρίου κ.ἄ.

Χειροθετήθηκε πρωτοπρεσβύτερος στις 5/10/1980 στον Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἄνω Μητρουσίου Σερρών, από τον Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνο, τότε τοποτηρητή τῆς Μητροπόλεως.

Στις 21 Ὀτωβρίου 1880 διορίζεται μέλος του Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου.

Στις 14/9/1981 κατά τή ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν του Σταυροῦ στον Ἱερό Ναό του Αγίου Στεφάνου χειροθετήθηκε Πνευματικός ἀπό τον Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ κ. Νικόδημο.

4. Στους Ἁγίους Ἀναργύρους

Ἀπό 1/5/1982 μετατίθεται σάν πρῶτος εφημέριος στην ένορία Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀρναίας, τήν ὁποία διηκόνησε μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς, 28/1/1999.

Ἐπί τῶν ἡμερῶν του ἀνεδείχθη πρότυπο Ναοῦ γιά ὅλη τήν Μητρόπολη μέ λειτουργική ζωή, μέ κατανυκτικές Θεῖες λειτουργίες Κυριακῶν, ἑορτῶν καί καθημερινῶν. Κάθε Δευτέρα εἶχε παράκληση στην Παναγία μέ κήρυγμα, κάθε Τετάρτη στους Ἁγίους Ἀναργύρους καί κάθε Πέμπτη στον Ὅσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκη.

Χριστιανοί πού ἤθελαν πνευματική πρόοδο συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπό τον π. Βασίλειο καί τον Ναό τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἐθέλγοντο μέσα σ' αὐτό τό πνευματικό, ἀγωνιστικό καί ταυτόχρονα γλυκό καί ζεστό περιβάλλον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ὁ Ναός τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἀναβάθμισε πνευματικά τήν Ἀρναία χάρις στην παρουσία του π. Βασιλείου.

Ἀλλά καί μέσα στην ένορία ἦταν ζωντανή ἡ παρουσία του ἐνδιαφέροντος καί τῆς πατρικῆς στοργῆς του. Ὅργανε τήν ένορία ἀπό σπίτι σέ σπίτι εὐλογῶν, ἀγιάζων μέ τά Εὐχέλαια, τούς ἀγιασμούς καί ταυτόχρονα διδάσκων, παρηγορῶν, ἐλέγχων, καθοδηγῶν τούς χριστιανούς. Εὐκαίρως - ἀκαίρως δίδασκε καί στον Ναό καί κατ' ἰδίαν.

Ἀπέφυγε τήν κατάκριση καί τήν ἀργολογία ἀλλά καί κάτι πού δέν ἦταν σωστό δέν τό

¹ Μετέπειτα Μητροπολίτης Χίου, καταγόμενος ἐκ Πλωμαρίου Λέσβου.

ἀμνήστευε, καί τό χαρακτήριζε ἐπεικέστατα «παραξενιές».

Τόν ἐκτιμοῦσε ὅλος ὁ πνευματικός κόσμος πού τόν γνώριζε στήν Μητρόπολη, στή Θεσσαλονίκη, στή Φλώρινα, στό Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου στή Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς. Τόν εὐλαβεῖτο κάθε ἄνθρωπος πού τόν συναναστρεφόταν.

Ἰπέμεινε ἀγόγγυστα τόν πόλεμο συνεφημερίων, ἀλλά καί συγχωριανῶν του ἐναντίον τῆς νέας ἐνορίας καί τό σαμποτάρισμα πού ἔκαναν στά μυστήρια κ.ἄ. Ἀντιμετώπισε μέ ὑπακοή καί χριστιανικό σταύρωμα τήν ἀνάρμοστη συμπεριφορά τῶν προΐσταμένων του, πού τόν ὑποτιμοῦσαν.

5. Ἡ Ἱερατική του οἰκογένεια

Συμπαραστεκόμενος ἀπό τήν πρεσβυτέρα Ἀναστασία, δημιούργησαν οἰκογένεια καί ἀνέθρεψαν τά τέσσερα κορίτσια τους μέσα σέ πνευματικό ἐκκλησιαστικό περιβάλλον «ἐν παιδεία καί νοουθεσίᾳ Κυρίου». Ἡ Ἐλευθερία καί ἡ Μαρία ἀφιερώθηκαν στήν Ἐκκλησία ὡς μοναχές² καί ἡ Ἐλένη καί ἡ Εἰρήνη δημιούργησαν χριστιανικές οἰκογένειες μέ εὐσεβέστατους συζύγους.

6. Ποιμένας ἀληθινός

Ἐγραφε σέ ἔκθεση του: «Καί εἰς τόν τομέα τῆς πνευματικῆς ἐν γένει, διοικητικῆς καί ποιμαντικῆς δράσεως καί κινήσεως διακατατέχομαι ἀπό τά ἰδανικά τοῦ καλοῦ ἀγῶνος ἐν γένει ἐν τῇ ἐνορίᾳ. Ὁ ἱερός αὐτός ἀγών, Σεβασμιώτατε, καί ἡ ἀγωνία διά τά ποικίλα προβλήματα ἐν τῇ ἐνορίᾳ κατέχουν τό εἶναι μου».³

«Ταῦτα ἐκ καθήκοντος ἀναφέρω πρός Ὑμᾶς Σεβασμιώτατε, καί οὐχί ὡς ἐπιτέλεσας τι μεγάλο ἐν σχέσει μέ τό μέγεθος τῶν καθηκόντων τοῦ καλοῦ ποιμένου. Ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἐπί ἐπτὰ καί ἡμισυ συνεχῆ ἔτη ὑπηρετῶ, σύν Θεῷ Ἀγίῳ, ἔθεσα ἓνα λιθαράκι εἰς τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἢ ἄλλως ἤνοιξα ἓνα μέρος τῆς ὁδοῦ πού ὁδηγεῖ πρός τόν Σωτήρα Χριστόν· μένει νά ἀνοίξῃ τό ὑπόλοιπον τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει δηλαδή εἰσέτι ἔδαφος δι' ἐργασίαν, ἥτις δύναται νά συνεχισθῇ καί φθάσῃ εἰς τόν Γολγοθᾶ, εἰς τήν Ἀνάστασιν «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Εφ.δ,13), ἕκαστος εὐσεβῆς, πιστός καί συνετός ἐνορίτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς οὔσης ἐν Ἀγ. Προδρόμῳ, ἐν Ἀρναίᾳ... «καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πραξ.α,8).

Περαίνων τήν παροῦσαν μου Σεβασμιώτατε πνευματικέ μας πάτερ, ἀναγνωρίζω, ὅτι ἔχω ἀρκετάς ἐλλείψεις. Σεῖς γνωρίζετε ἴσως κάλλιον ἐμοῦ τά περί ἐμοῦ, καί δύνασθε νά συντάξετε ἀκριβέστερον ἐμοῦ τήν ἀφορῶσαν εἰς τήν μετρίότητα καί ἐλαχιστότητα μου ἔκθεσιν...»

7. Τό ἐνοριακό ἔργο

Στήν ἔκθεση του γιά τό ποιμαντικό ἔργο σημειώνει: «Ταῦτα βεβαίως γράφω ἐν σχετικῇ συντομίᾳ καί ἐκ καθήκοντος κατά τόν νόμον καί ἀποδίδω οὐχί εἰς τήν ἡμετέραν ἀξίαν-(τό καθῆκον μου προσπαθῶ νά ἐκπληρώνω καί τοῦτο πολλάκις ἐλλειπῶς, κατά τήν ρῆσιν τοῦ Εὐαγγελίου «δοῦλος ἀχρεῖος εἰμί» (Λουκ.16,10)-ἀλλ' εἰς τήν διά τῶν ὀργάνων τῆς εὐλογοῦσαν, ἐλεοῦσαν καί ἐπαυξάνουσαν χάριν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καί Πατρός...»

Ὁ Ναός τῶν Ἁγίων Αναργύρων ἀνεδείχθη κυριολεκτικά «ἰατρεῖον ἄμισθον» καί τῶν θλιβομένων παραμύθιον.

8. Λειτουργική ζωή

Ἀγαποῦσε τήν λειτουργική ζωή καί μέσα στόν Ναό καί τήν Προσευχή στό σπίτι. Ἐντύπωση ἔκανε στούς ἐπισκέπτες τοῦ σπιτιοῦ νά βλέπουν καί τά τέσσερα κορίτσια γονατιστά νά κάνουν τό Ἀπόδειπνο καί τούς Χαιρετισμούς.

Κυριολεκτικά ξεχνιόταν μέσα στόν Ναό τακτοποιῶντας τό Ἱερό, προσευχόμενος καί τελῶντας Παρακλήσεις πρός τούς ἱαματικούς Ἁγίους Ἀναργύρους γιά τούς πονεμένους χριστιανούς. Πλήθος

² Ἡ Ἐλευθερία ἔγινε μοναχή στή Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς μέ τό ὄνομα Παῖσις καί ἡ Μαρία μοναχή στή Μονή τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλώρινας μέ τό ὄνομα Μαριάμ.

³ Ἐκθεση περί τῆς πνευματικῆς δράσεως, 1/20-1-1983

χριστιανῶν προσέτρεχαν ἀπό τὰ γύρω χωριά νά ἐξομολογηθοῦν, νά ζητήσουν τήν προσευχή του, νά ποῦν τό πόνο τους καί τό καῦμό τους.

Σέ ἀναφορά του πρὸς τόν Σεβ. Μητροπολίτη Νικόδημο ἀναφέρει γιά τήν ἀγάπη του στή Θεία Λειτουργία: *«Μέ τήν χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τās εὐχάς Σας, Σεβασμιώτατε πάτερ, ἐν συνέσει καί ἐν ἐπιγνώσει τῆς μεγάλης ἱερατικῆς μου εὐθύνης τολμῶ νά εἶπω, ὅτι ἐν τῇ νεοσυστάτῳ ἐνορίᾳ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἔνθα ὑπηρετῶ τῇ ἀνοχῇ τοῦ Κυρίου καί τῇ ἡμετέρα ἐντολῇ καί εὐλογία, ἐτελέσθη ἀνελλειπῶς ἡ Θ. Λειτουργία, κατὰ τās Κυριακάς καί ἑορτάς... Κατὰ τήν τέλεσιν τῆς Θ. Λειτουργίας, τῆς χρονικῆς αὐτῆς περιόδου, ἰδιαίτερα προσεπάθησα νά ἐντυπώσω εἰς τό μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ Μυστηρίου. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε, Σεβασμιώτατε, καί ἡ ὅλη προσπάθεια Σας, εἰς τό νά ζήσωμεν πῶς ἔντονα, μέ ὅσον τόν δυνατὸν πληρεστέραν συμμετοχὴν, εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς τό χαρακτηρισθέν διὰ τήν Ἱ. Μητρόπολιν μας, ὡς Λειτουργικοῦ ἔτους τούτου. Καί ἐνθυμοῦμαι νοσταλγικά τήν τέλεσιν τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν Ἀγ. Ὁρει, ἔνθα κατεβλήθη προσπάθεια ἀξιόλογος, ἵνα ζήσωμεν τόν χαρακτήρα αὐτόν, κατὰ τήν προσκυνηματικὴν μας ἐκδρομὴν εἰς τινὰς Ἱ. Μονὰς τοῦ ἁγιωνύμου Ἄθω».*

«Ἐχων συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ κληρικοῦ προσπαθῶ εἰς τήν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί μυστηρίων, ἐν τε ταῖς καθημεριναῖς καί ἑορταῖς νά εἶμαι τακτικός πρὸς ἁγιασμόν τῶν ἐνοριτῶν καί ἐμοῦ»⁴.

9. Κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Γιά τό κήρυγμα ἔγραφε: *«Ἐχων ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀναπόσπαστον μέρος τῆς Θ. Λατρείας εἶναι τό κήρυγμα, προσεπάθησα, Χάριτι Θεία, καί ὅσον ἠδυνάμην, νά κηρύττω, ἔστω δι' ὀλίγων εἰς ἐκάστην Θ. Λειτουργίαν. Ἀπό τοῦ διορισμοῦ μου ὡς ἐφημερίου, τό ἔτος 1961, μέ τήν ἐντολήν τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι «ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δέ ἀκοή διὰ ῥήματος Θεοῦ» (Ρωμ. 10, 17), ἔβαλα ὡς ἀρχὴν μου νά κηρύττω, κατὰ τό δυνατόν, τακτικά εἰς τās Ἱ. Συνάξεις τῶν πιστῶν, διό καί συνέθησα κύκλον μελέτης Ἀγ. Γραφῆς, καί σειρὰν ὁμιλῶν ἐπὶ Μυστηριακῶν θεμάτων. Τήν ἀρχὴν ταύτην συνεχιζῶ καθ' ὅλην τήν Ἱερατικὴν μου ζωὴν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχομεν σειρὰν κηρυγμάτων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας, καί ἀνεγίνωσκον ταῦτα. Καθ' ὅς ἑορτάς δέν ὑπῆρχεν τοιοῦτον κήρυγμα, καί εἰς ἄλλας εὐκαιρίας, προσεπάθουν ἵνα μὴ μείνῃ ἄνευ αὐτοῦ ἡ Θ. Λειτουργία. Καί οὕτω καταβάλλεται ἡ προσπάθεια, Σεβασμιώτατε, ἵνα διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θ. Λειτουργίας καί τοῦ κηρύγματος ἁγιασθοῦν καί καλλιεργηθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν ἐνοριτῶν, καί μέ τήν χάριν τοῦ «αὐξάνοντος Θεοῦ» εὐλογηθοῦν καί δημιουργηθῇ εἰς τήν ἐνορίαν ἡ συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωή».*

10. Πνευματικὸς πού ἀνέπαυε

Σάν ἐξομολόγος κυριολεκτικά ἔσταζε βάλσαμο παρηγοριᾶς στίς βασανισμένες ἀπὸ τήν ἁμαρτία καί τήν θλίψη ψυχές.

Περαίνων τήν ἀναφορὰν τοῦ διὰ τήν περιοδείαν του ὡς ἐξομολόγου διὰ τήν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως ἀναφέρει: *«παρακαλῶ συγχωρήσατε με διὰ τυχόν παραλήψεις μου καί εὐχεσθε καί ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα εὐωδοῦται τό φιλανθρωπότατον τοῦτο ἔργον τῆς Θείας ἀγάπης πρὸς τοὺς μετανοῦντας καί ἐξομολογουμένους χριστιανούς, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καί δόξαν τοῦ Παναγίου Ὁνόματος τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ ἡμῶν»⁵.*

11. Ὁ ἄγγελος μᾶς ἔφυγε

Πικράθηκε ἀπὸ τοὺς ἄπονους καί ἄψυχους ἀρχαιολόγους πού σταμάτησαν τίς ἐργασίες ἐπισκευῆς τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τοὺς σεισμούς.

Κυριολεκτικά τὸν πέθαναν, διότι πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, εἶχε δεχθῆ τήν ἀχαρακτήριστη συμπεριφορά τους. Βγήκε ἀπὸ τήν Ἐφορία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων καί μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες ἔπεσε, ἦταν 28 Ἰανουαρίου 1999, νεκρὸς ἀπὸ ἀνακοπὴ καρδιάς στό πεζοδρόμιο τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῆς Τσιμισκῆ μπροστὰ στό ζαχαροπλαστεῖο «Ἀγαπητός», τριάντα μέτρα ἀπὸ τό σπίτι τῆς

⁴Ἐκθεση ἐπιδόσεως, 20 Σεπτεμβρίου 1968

⁵Ἐκθεση ἐξομολογήσεως, 12/4/1984

κόρης του Έλένης.

Καί μετά τόν θάνατο του οί ἀρχαιολόγοι τόν ἔσερναν στά δικαστήρια μαζί μέ τήν ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή, ἐνῶ ἄλλοι ἦταν οί ὑπεύθυνοι.

Από προσωπική μου ἐμπειρία θά ἤθελα ἐδῶ νά μεταφέρω τήν τελευταία συνομιλία πού κάναμε στό αὐτοκίνητο μου καθώς κατεβαίναμε στήν Θεσσαλονίκη γιά τήν Ἄρχ. Ὑπηρεσία.

Μοῦ ἔλεγε ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ταραχῆς πού συνέβη σέ ἀγρυπνία στό Ναό «γιά τόν ἀπαράδεκτο θυμό πού δείχνουμε κατά τήν Θεία Λειτουργία, τήν σύγχυση καί τήν ταραχή πού μᾶς ἀναστατώνει καί διώχνει τήν εἰρήνη καί τήν κατάνυξη ἀπό τήν ψυχή μας».

Ἐπίσης μιλούσαμε γιά τόν προσωπικό ἀγώνα πού πρέπει νά κάνει ὁ ἱερεὺς καί οἱ ἐπιπτώσεις στό ἔργο τῆς ἐνορίας καί στούς χριστιανούς. Ἔλεγε: «Ὅταν ἐμεῖς ἀμαρτάνουμε δέν πᾶνε καλά στά πνευματικά καί οἱ χριστιανοί. Δέν προοδεύουν».

12. **Τί χάσαμε!**

Κυριολεκτικά ἡ Τοπική Ἐκκλησία καί ἡ Ἀρναία ἀπορφανίσθηκε. Ἔχασε τό στήριγμα καί τήν παρηγοριά. Ὁ π. Βασίλειος γνώριζε ὅλες τίς οικογένειες τῆς Ἀρναίας. Γνώριζε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κατ' ὄνομα. Γι' αὐτό καί ἐνδιαφερόταν γι' αὐτούς.

Ἦταν ἕνας ἅγιος ἱερεὺς, πού τώρα λειτουργεῖ στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Πολλές φορές μετά τόν θάνατό του ἔχει ἐμφανισθεῖ σέ πολλούς Χριστιανούς.

Τόν παρακαλοῦμε νά μὴν παύση νά μᾶς συμπαραστέκεται καί νά εὐχεται γιά μᾶς στόν Χριστό.

13. **Μαρτυρίες πιστῶν πού τόν γνώρισαν**

! **Ἦταν πρᾶος. Εἶχε ἀγάπη. Ἦταν ἐλεήμων.** Εἶχα πάει νά ἀνάψω τό καντήλι καί βλέπω ἕναν ἱερέα. Ἦταν ἐκεῖ καί προσευχόταν καί προσκυνοῦσε. Μοῦ λέει: «Ἀπό εἶστε, ἀπό τήν Ἀρναία;». «Ναί», λέω, «ἀπό ἐδῶ». Μοῦ λέει: «Νά εἶστε πολύ εὐτυχισμένοι, γιατί ἔχετε ἕναν ἅγιο ἄνθρωπο. Κάποτε θά ἐξελιχθεῖ ἅγιος ὁ π. Βασίλειος». Λέω: «Ἀπό ποῦ εἶστε;». Μοῦ λέει: «Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπό τή Ρόδο. Καί ἔρχομαι ἀποκλειστικά γιά νά τόν προσκυνήσω».

! **Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μέ τόν τρόπο του καί μέ κάθε τρόπο σοῦ ἔδινε δύναμη, ἠθική δύναμη.** Δέν θά μπορούσε νά ῥθει; Θά ἔπαιρνε τηλέφωνο. Δέν θά σέ ἔβλεπε στήν ἐκκλησία; Ἔπαιρνε τηλέφωνο. Γιατί ἔλειπες;

! **Ἦταν ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος.** Καί ἕνα βράδυ σέ ὄραμα τόν εἶδα.

! **Χαμογελοῦσε μ' ἐκεῖνο τό διακριτικό του γέλιο.**

! **Ἦταν ταπεινόφρων,** δέν ζητοῦσε τά δικαιώματα του, πουθενά. Ἄρα ζητοῦσε τά δικαιώματα τοῦ Κυρίου.

Ἄν περνοῦσε καιρός καί κάποιος δέν ἐρχόταν στήν ἐκκλησία, τότε ἐπικοινωνοῦσε μαζί του: «*Τί ἔγινε εὐλογημένε, μήπως ἀρρώστησες; Καιρό ἔχεις νά φανεῖς*».

! **Ὅπου ἤξερε ὅτι πονοῦσες,** ὅτι ὑπέφερες, ὅτι δέν εἶχες νά φᾶς, μέ τόν τρόπο του, χωρίς νά δώσει δικαίωμα σέ κανένα οὔτε νά τόν καταλάβεις, ἐρχόταν, τά ἄφηνε ἐκεῖ, γιά νά βοηθηθεῖς.

! **Ἐνας ἄνθρωπος ἅγιος.** Ἐνας ἄνθρωπος πού μέχρι σήμερα τέτοιους παπάδες δέν ἔχει.

! **Κληρικός ἄριστος.** Εἶχε Ἀγιότητα. Εἶχε ἡρεμία.

! **Εἶχε χάρισμα.** Ἦταν φυσικό τό χάρισμα, τό ὁποῖο τό ἀξιοποίησε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί πολλαπλασιάστηκε τό χάρισμα του αὐτό. Μέ τόν τρόπο του αὐτό τῆς πραότητάς του σέ προδιέθετε εὐλαβῶς ἀπέναντί του. Τόν σεβόσωνα.

! **Ἦταν ταπεινόφρων,** δέν ζητοῦσε τά δικαιώματά του, πουθενά. Ἄρα ζητοῦσε τά δικαιώματα τοῦ Κυρίου.

! **Ἐκεῖ βρήκα τόν σωτήρα μου.** Κοντά στον πατέρα Βασίλειο αγάπησα τόν Χριστό. Μοῦ ἔμαθε νά μή φοβᾶμαι τόν θάνατο.

! - Δέν τόν εἶδες καμιά φορά νά θυμώνει;

- Ὅχι, ποτέ, ποτέ. Ποτέ καί τίποτε δέν τόν ἀναστάτωνε. Ὅταν κάτι ἀπό τήν συμπεριφορά μας τόν στεναχωροῦσε, ἦταν σοβαρός, ἀλλά μέ νηφαλιότητα, αὐτοσυγκράτηση καί μέ πολλή προσοχή μᾶς μιλοῦσε!

Ζοῦσε μία ἀσκητική ζωή μέσα στον κόσμο καί τήν οἰκογένειά του. Ἐτρωγε πάντα ἐλάχιστα τὰ ἀπλά καί λιτά φαγητά.

Δέν ἔκρινε καί δέν χαρακτήριζε πότε τοὺς συνανθρώπους του. Μᾶς ἔμαθε μάλιστα νά μὴν εἴμαστε ὑπερβολικές στους χαρακτηρισμούς μας εἴτε καλοὺς εἴτε τοὺς κακοὺς.

! Δέν τοῦ ἄρεσε ἄλλωστε ποτέ ἡ προβολή καί ἡ δημόσια ἀναγνώριση τῶν ἀρετῶν σου.

! Ἀντικρῦζοντας τήν σεβάσμια μορφή του, κατάλαβα ὅτι εἶχα μπροστά μου ἕνα ἄξιο Λειτουργό τοῦ Ὑψίστου. Ἦταν φιλόθεος καί φιλόανθρωπος. Ζοῦσε τήν Ἱερωσύνη σέ ὄλο τό μεγαλεῖο της, εὐσυνείδητα καί εὐλαβικά. Τηροῦσε μέ ἀκρίβεια τίς θεῖες ἐντολές, τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας.

! **Γιάννης Καραμύχος**

«**Ἐφυγες...**».

*Ἐφυγες σὸ στερνό σου ταξίδι
ἀθόρυβα ὅπως ἀθόρυβη ἦταν κι ἡ
ζωή σου κι ἄφησες τὸ γλυκό σου
χαμόγελο νὰ πλανιέται σὸ φῶς
τῶν κεριῶν καί τὴν ἀσκητικὴ σου
φυσιογνωμία τὴν χάρισες εἰκόνα
στὶς ψυχές μας.*

*Ἄνεμοθρόισμα ἡ ἰσχνή σου φωνὴ ἔγινε
ἀντίλαλος στὴν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ.*

Ἐφυγες κι ἔγινες τὸ πιὸ σιωπηλὸ ἀστέρι στον οὐρανό.

*Τώρα τίς νύχτες τὸ τριμμένο σου ράσο, ὀλόμαυρη
σκιά, σὲ καρτερεῖ.*

Κι οἱ

*γιοί σου Ἀνάργυροι περιμένουν
σὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς κανδήλας
νὰ δρασκελίσεις τὸ
γιο Βημόθυρο».*

14. Στίχοι στή μνήμη του

Στή μνήμη τοῦ ἀφιερώνουμε αὐτοὺς τοὺς στίχους:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΤΑΙΠΕΙΝΟΣ Ο ΑΠΛΟΥΣ Ο ΠΡΑΟΣ

Βασιλείου Μεγάλου ὁ μιμητής

Ἀρναίας καί Ἁγίου Προδρόμου ὁ καλὸς ποιμὴν

Σεβάσμιος, ὑπὸ πάντων σεβόμενος

Ἱερωσύνης ἁγίας ὁ διάκονος

Λειτουργίας τῆς Θείας Λειτουργός ἀγγελότροπος

Ἐκκλησίας ἁγίας δοξασμὸς καί ἐγκαλλώπισμα

Ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ὁ λεπτότατος

Οἴκου τοῦ ἰδίου ὁ καλὸς προϊστάμενος

Σταθερός τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος

Ὁ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν προσευχόμενος

Ταπεινώσεως διδάσκαλος ὁ ὑψηλότετος
Ἀοργησίας κανὼν ὁ τελειότετος
Πατήρ πνευματικός ἀληθέστατος
Ἐλεημοσύνης ἡ βρύσις ἡ ἀκένωτος
Ἰερῶν ἀκολουθιῶν ὁ φίλος
Νοῦς ὁ πνευματέμφορος
Ἄσας ζωῆς τό ὑπόδειγμα
Σεμνότητος τό ἄγαλμα
Ὁ γνωρίζων τό ποιμνιον κατ' ὄνομα
Ἀσυμβίβαστος καί ἐλεγκτής τῆς ἀνομίας
Πνευματικότητος ὀρθοδόξου ὁ βιωτῆς
Λειτουργικῆς ζωῆς ὁ ἐραστής
Ὁδοδείκτης πρὸς ἀγιότητα
Υγιαινούσης διδασκαλίας ὁ κήρυκας
Σύσκηνος Ἀναργύρων τῶν θείων
Ὁ βλεπόμενος καί ἀγιότητα ἐκπέμπων
Πατήρ ἀναπαύων τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει
Ράσου ἱεροῦ ὁ στολισμός
Ἀσκητῶν καί μοναχῶν ὁ μιμητής
Ὁδηγός πρὸς μετάνοιαν
Σύν ἡμῖν πάντοτε ἀοράτως παριστάμενος.

**Ἀναπαύου ἐν Κυρίῳ φίλε τῆς ἀρετῆς καί χάριζε ἀνάπαυση καί σέ μᾶς.
 Τήν εὐχή σου!**